

Vladimír BOUDNÍK

(17.3.1924 - 5.12.1968)

Vladimír Boudník. Grafik, malíř a knižní ilustrátor, prozaik. Muž osobnost, legenda. Legendární Vladimírek, Něžný barbar. Přítel Bohumila Hrabala a Egona Bondyho. Praha byla jeho rodištěm, žil v Libni i na Žižkově, Praha je i místem jeho věčného odpočinku. Za druhé světové války byl totálně nasazen v Německu a v protektorátu. V letech 1945-49 studoval na Grafické škole v Praze. Byl také vyučený nástrojař - zámečnick, vyučený soustružník, pracoval i jako propagační grafik, brigádoval na Poldince (kde mluvil s hutníky jako by Poldinka byla uměleckoprůmyslová škola), navštěvoval uličku Na hrázi věčnosti a nakonec předčasně, tragicky a z vlastního osudového rozhodnutí vstoupil do té nekonečné věčnosti.

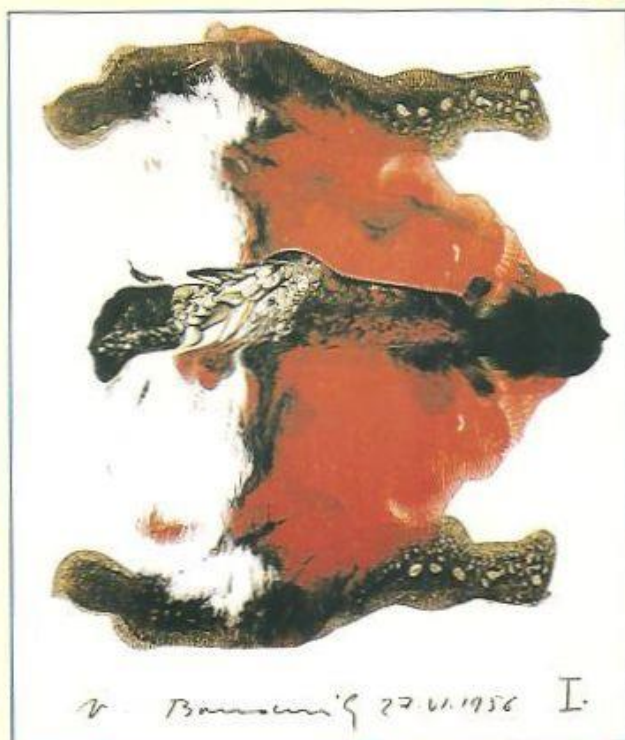

Na přelomu 40/50 let začínaly jeho výtvarné aktivity. Byl v kontaktu s malířem Mikulášem Medkem, rodil se jeho program a manifest explozionalizmu, na ulicích Prahy prováděl své "pouliční akce", v rámci nichž na starých zdech a omítkách nacházel nové obrazy, podoby člověka, lidí, zvířat, země i nebe a stal se tak předchůdcem umění happeningu. **Později**

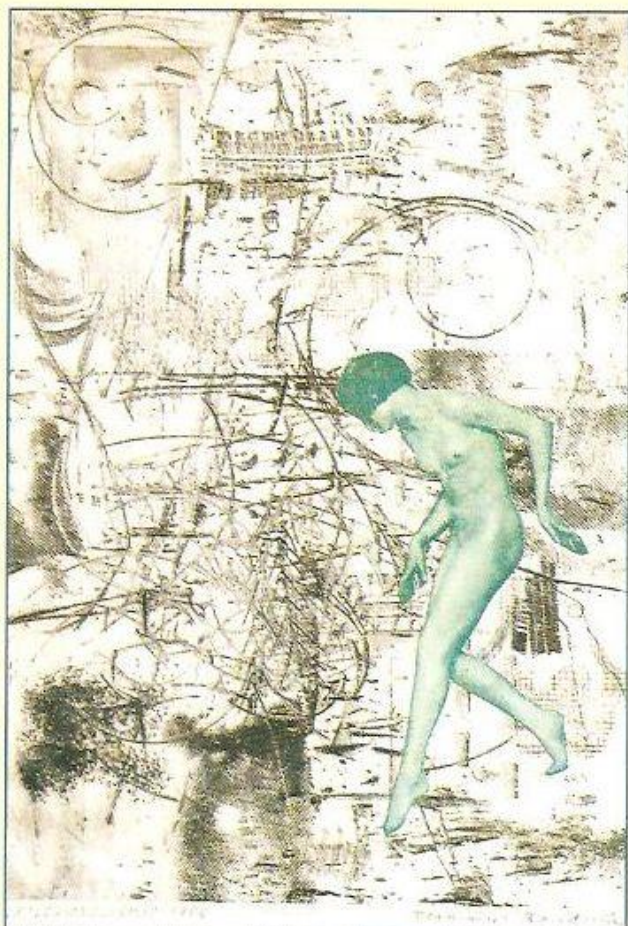

tvoril akční grafiky, kresby ze sazí na skle a experimentálně "seizmografické" záznamy pocitů i vzrušujícího poznání tajemství a hloubek, jistot a nejistot, krásy i zoufalství vlastní, nesmírně citlivé duše. Malou, neveřejnou výstavku měl v Klubu umělců Mánes v roce 1963, zúčastnil se i dvou neveřejných ateliérových Konfrontací. Členem Svazu československých výtvarných umělců se stal až v roce 1965, kdy mu František Šmejkal připravil individuální výstavu v Galerii na Karlově náměstí. Tato výstava byla prvním sumárem jeho objevení i bi-

str. 23 ▶

v. Boudník 27. 6. 1956 I.

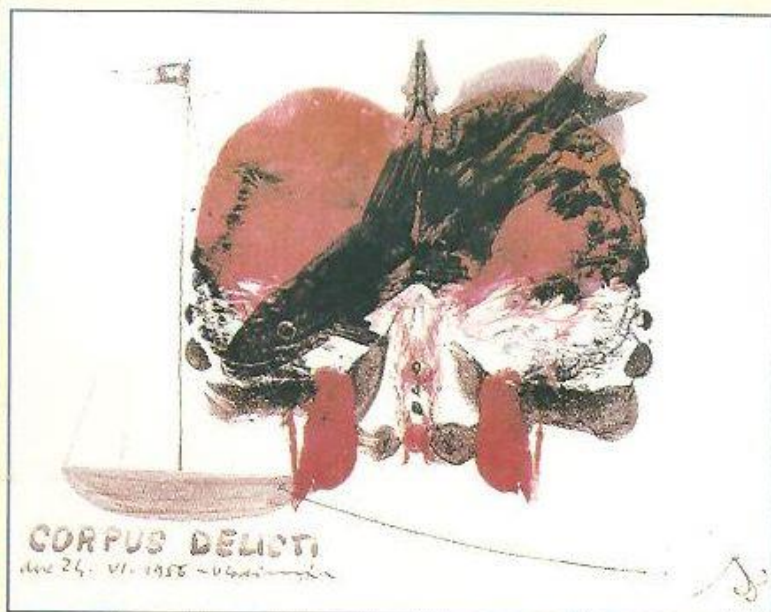

▲ EXPLOZIONALIZMUS, 1956

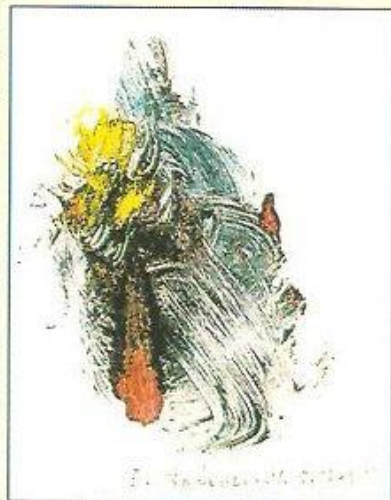
◀ str. 2

zarní tvorby. Katalog této výstavy charakterizuje nosní tvořivé aktivity i autorské koncepty Vladimíra Boudníka: "Obraz musí být filmovým pásem o nesčíselném množství napětí a psychických explozí, zhuštěných do nehybné plochy a předvedených v nekonečně krátkém čase ..., akt tvorby má katarzní a někdy až psychoterapeutický účinek, spočívající v uvolnění a vydání nahromaděné psychické energie a je zároveň transcendentním gestem, jímž prolamuje uzavřené hranice svého vnitřního světa ...", připomínají se i "magické otisky kovových fragmentů, které se prolínaly s drastickými vrypy, průniky a silokřivkami, byl to též nový typ negativní (grafické) assembláže a byly to též magické grafiky, pozoruhodná schémata materializované energie".

AUTOLAK, TUS NA PAPIŘE, ▶
1956

Vladimír Boudník se stal v šedesátých letech špičkou české výtvarné moderny. Šaldovskou říši "hájemství zraku" rozšířil o nekonečné prostory lidské duše a psychických struktur lidského poznání i lidských pocitů. On sám i on v souvislostech s dobou, se životem i s tvorbou a osudy svých přátel, nesmírně intenzivně a hluboko citově prožíval vlastní osud, svoje problémy, vzlety i pády, závratě i opájení. Kus z toho všeho reflektují jeho početné dopisy přátelům, umělcům i lékařům. Na křídlech fantazie tvoří i svoje monotypie a otisky autolaků na papíru (některé reprodukuje), které se přibližují psychoanalytickým problémům a Rorschachovým testům. **Vladimír Boudník trpí svým človecenstvím i dobou, která bolestně a krutě deformuje člověka.** V jedné ze svých grafik (suchá jehla z roku 1955) proto "projektuje" Marfana a popisuje jeho anatomii: "radioaktivní mozek, plíce na povrchu těla, nervové rezervy, neurčitý počet srdci, 4 prsty a spojením dvou srdci radioaktivním nervem v blízkosti nervové rezervy se umožní narození nového Marfana".

▲ ORCHIDEJE, MONOTYP, 1955

Marfan je tedy na světě. A člověk? Lidé? Vznikají a zanikají na zdech a stěnách vlastní existence. Prolínají se ve skutečnosti i ve snech, kráčeji, letí a padají, bloudí a nacházejí směry vlastní cesty vpřed, navenek i do vnitra labyrintu tohoto krutého i krásného bytí.

Pak přišla "noc, co se to Vladimírovi stalo". Egon Bondy píše: "Mein gutester Herr Vladimir! Teď už je odzvoněno fenomenologickým stresům, teď už je amen s adaptací, teď už tě nezajímá ani existence, ani imaginace, ani transcendence, teď už tě nezajímá dokonce ani metafyzika. Mistrě Vladimíre! Teď letíš rovnou tam, kde žije a je podstata nelidských a tak lidstvu potřebných věcí. Loučím se s tebou jen na chvíli...".

Bohumír Bachratý